

מכתבים

נשיקה מלכותית

האם זהו ה"ד"ם המפורסם של שועלי-שמשון?
אין יהודים שהושגו את לחייו, אכזב — המלכה
אינה מתנשקת בפומבי! העולם הזה (751). נביע
שועלי-שמשון אינו מניע לבחור שאינו יכול להכיר
ריח את מלכת-היהודים לנשק.

דוד הראון, ירושלים

אם אין מלכת-היהודים מתנשקת בפומבי, נא לה
ביא לתורות הבאה מוחיזה קלה, שתאפשר את
המשך הטכס ללא השתתפות המונית.

שמואל ירימי, תל-אביב

לדעתי פחדה המלכה פשוט להתחרות עם אשתו

של האלות.

יהודית גורן, חיפה

כאמור: קנאת מלכות תמנע נשיקות.

ימאים שהורים

אתם ניגשים לבעיית הימאים נישא חריצנית.
אתם אומרים ששקר הדולר לא לירה אינו מספיק
לימאים. צאו וחקרו מה עושים רוב הימאים בשל
שום האחרים הקשים של משכורתם: לא פעם
הציעו לי פטיוס, מצלמה ודברים דומים.

יעקב כהן, אילת

פריצת גדר של יחידים אינה מצדיקה את

הרשעת הכלל.

עינויי אהבה

כתב התיאטרון של העולם הזה (751) התרגש
יותר מדי, והחליף את התמונות. ליד תמונות של

פינקל, רגע לפני נשקו את עדה טל, כתוב: "אוי

לם פטרקווי... מנעה אותה ומתעלל בה."

מה דעתכם על עינויים כאלה?

דבורה גראניץ, תל-אביב

חיובית.

האדם הרביעי

לפי העולם הזה (751) פגע ננע אייזהריות רק
בשלושה אנשים המספיקים בסרט על ההזיות
בדרכים (אחד הרון, אחד פצוץ, אחד נעצר). האם
לא יודע העולם הזה את אשר כתבו שאר העיתונים:
כי גם כותב התסריט עצמו נקנס לא מכבר בקנס
נזול כעד נהייה רשלנית על אופנוע, או שהשטמה
זו מקורה בעבודה שכוחה-התסריט הוא במקרה
עורך העולם הזה?

יפה לבני, גבעתיים

העורך ניצל, כנראה, את ההצלל האוסר על

חברי מערכת העולם הזה להיזכר בגוף הידי

עות.

אויבים ירידים

יתברר העתון בתשובתו לא. קנר (העולם הזה
745), בו אמר שנים) אויביו כי קוראיו. גם אני
כקורא חתיק, תודה ושואל למה ירד זה חי.

אין בכל העתון במה שנוגע למדינה שלנו שמן
מן החום ויחוס הנפשי התורגש אצל שלום כהן
במאמרו על המאבק של המצרים (העולם הזה 747).
גם עליכם אפשר ליחס רבירי לובשני: "יחס בגלל
ני, וניחוליסטי, עוקצני ולנלני למדינה".

אני מביט לקראת את עתונכם כדי לדעת מה

ידי יום.

י. יששכרי, רמת-גן

אנא, המשך.

הפרזות המחמרת

"כשם שההפרזות של אנשי המחמרת העברית לא
נרעו מאופיה של מלחמת התורגש אצל שלום כהן
(העולם הזה 748), אינני מכין אירי יכול עתון
המזון לנישולות לכנות את מלחמת השחרור של
א"ל ולח"י (בלי הנגה, שהשתתפה רק בימי
תנועת המרי במרד) כשם, "הפרזות"? האם כותב
כש אנשי המחמרת הפריזו באופן יחסי לנבי
ההבלגה, או שלא הניבו על פעולות ה"סיוון"
וההסתיפות של אנשי ההנהגה?

מ. הושע, תל-אביב

כוונת העולם הזה היתה לפעולות מסוימות
בגוף הנחת המוקשים ליד מקום תליית
הסרג'נטים.

בשבוע בו הודיעו העתונים היומיים בתרועת שמחה כי חזרו
לתכניתם המלאה של 4 עמודים ליום, גרם יחס מחפיר של זינוק
והזנחה מצד הממשלה כמעט לא-יהופעת העתונים השבועיים
צות בהן להודעה על כך שאין הממשלה חושבת לספק את המיכסה
השבועית — אחרי שהפסקה ככלל את האספקה זה למעלה
מהדשים — נמסרה רק ברגע האחרון, אחרי שכל העתון היה
מוכן להדפסה. ההפסד שהיה עזר להיגרם לשבועון זה בכדי
מגיע לכמה אלפי לירות.

ברגע שמישחק הפרובוקציה חייב אותו לשגר כל כתב וכל
צד של המערכת לעמוד על המשמר בקשר למאורעות תל-אביב,
היתה המערכת נאלצת להפנות את כל מרצה למאמץ כמעט אי-
אנושי לסדר בכל זאת אפשרות להופעת העתון. אם אמנם הוכתר
מאמץ עזר זה בהצלחה, הרי גרם בכל זאת לזיקויים בהדפסה,
בעיקר חוסר הצבע האדום במקומות הרגילים בעמודים.
המערכת בוססת בקוראיה-שותפיה כי יתיחסו בהבנה
לזיקויים אלה, שהם מחיר המאבק על חופש הביטוי.

סוס זה של חיי סטודנט נכרי, שאין לו במה
לשלם דמי הגוויה שעליו לנתח, שכר המעב
דות והספרים וכל פרוטה שגנו לוקח לפה —
יודע שהגנו גזול לחם מאביו ואמו.

אני משוכנע כי אתה, באופן אישי, תקום
לעזרתנו ותקדיש לבעיה ממחשבתך ופרי
עטך, וכעורך העולם הזה תצא קבל עם וממ
שלה בהצגת טענותינו הצודקות ודרישתנו
לשער הגיוני להקצבת המטבע."

* * *

האסון בבעיית הסטודנטים הוא שהיא
מעוררת סכך של יצרים, המקשה מאד על
גישה אוניקטיבית מצד הקהל. קודם כל יצר
הקנאה: כמעט כל צעיר היה רוצה להיות
בחול' משך כמה שנים וקנאותו באותם יצר
או מהולה עתה בשמחה לאידם. יתר-על-כן,
כמעט כל אחד מאתנו מכיר בנים ובנות של
הורים עשירים, שקשה היה להגדירם כחלוצי
ההתחמה והמדע, שיצאו לחוץ-לארץ לשם
כיוף ממושך תחת מסווה של לימודים. קשה
מאד להרגיש צער ורחמים לגבי אלה.

אולם מעבר לקנאה ולשנאה מודקרת בע'
ייה שהיא נוגעת לכולנו, והיא המונעת עתה
על כפות המאוננים. דורנו אינו עשיר בכוחות
רוחניים ועיוניים. צעירים שגדלו בארץ והי'
תופסים כיום עמדה רצינית כל-שהיא בכל
מקצוע עיוני, כמנהיגים הקובעים את הקו
במדיניות, בספרות, במדע, אפשר למונחם
כמעט באצבעות של שתי הידיים. כמה סופ'
רים, כארטור קסטלר, אף הסיקו מכך את

המסקנה שדורנו דור מטומטם מטבעו, חסר-
יכולת תרבותית ושכלית. אך דומה שאת
הסיבות, לפחות, היא החוסר בחינוך מתאים
לכולנו, הן בגלל המצב הכלכלי הקשה ששרר
בארץ בימי נעורינו (שהוציא בה רבים מאת'
נו מבית-הספר בגיל 14, ושלה אותנו לעבד
דה) והן בגלל חוסר האפשרויות החינוכיות
בשפה העברית בכללן.

אם יסגור עתה את השער בפני צעירים
ישראלים להגיע לכלל רמה בכל המקצועות
הרוחניים, שמהם מתגייסת מנהיגות המדינה,
הרי קל לשער מה תהיה דמות המדינה הזאת
בעוד 20 שנה. בני הארץ יהיו גבעונים מו'
דרגיים, חושבי עצים ושואבי מים, טובים
להיות מנהלי-עבודה בבתי-חרושת וחולכי-
פרות בקבוצים, ואילו את המומחים גבי'
מאמריקה, גואטמלה וא אלבניה, את מנהיגי
האומה נוכל לקבל בהשאלה מן המדינות
הציוניות בארגנטינה ובאקוודור.

* * *

אין בדברים אלה באים, כמובן, להגן על
אותם המצילים לרעה את סבלנות המדינה
(ואת קשרי הוריהם במשרד המפלגה וה'
ממשלה). הלימודים במסגרות. הם מייצר
חינוך ביותר של אננם, יותר מאשר בשר
ודגים, לא פחות מאשר גייר לעתונים ולספ'
רים. דוקא לכן יש להקציבם לאותם אשר
האומה תפיק מהם את התועלת הרבה ביותר.
דומה שעתון זה היה הראשון שהציע את
ההצעה שהושמעה בינתיים גם מפי דוברי
הממשלה: לאפשר יציאה ללימודים בחוץ'
למאריך רק לעצירים המוכיחים את כושרם
ואת רצונם בתחרות בחינות ארצית. אולם
לזוכים בתחרות כזאת יש לאפשר את היצי'
אם ללא כל התחשבות במצבם הכלכלי —
אם יש צורך, חינוך על חשבון המדינה.

גם אם תתקבל הצעה זו, נשארת בעייתם
של אותם אשר כבר נמצאים בחול' טרגדיה
אישית היא להפסיק את הלימודים אחרי
חמשה ששה סימסטר, מפני שדעת הממ'
שלה השתנתה. שום חשבון של לירות ודו'
לארים אינו מצדיק יחס קטנוני ואכזרי מצד
הכלל כלפי בודדים. אך תביעה של צדק וג'
שה אנושית ביותר במדינה מזה שנים רבות.
לאותם אשר יצאו לחול', בהתאם לסדרים
ולכללים שהיו נהוגים אז, לסיים את לימודי
הם באותם התנאים בהם התחילו בהם.

הם באותם התנאים בהם התחילו בהם.

במו עיני

מחיר לשוטרים

ליד הקולנוע הזדנב תור ארוך. לקהל
הנחנק סביבו הציע נער קטן כרטיסים

במחיר מופרז.

אחד הצופים לא

היטס, מהר להביא

שוטר לבוש מדים.

לשאלת השוטר למי

חזר הכרטיסים, לא

נרתע הנער, נקב ב'

מחיר המופרז.

השוטר לא היטס,

שלף את ארנקו וקנה שני כרטיסים, לעצ'

מו ולחברתו.

הקורא משה שיטריה, טבריה, רחוב

נצרת, בית עובד זוכה בפרס של לירה

(בלי שוטר).

10 מרץ 10

העולם הזה (749) יודע לספר על 10 משפחות
מתוך 627 של חיילים משוחררים שסרם זכו לשי'
ליון הצעתי לכס: לערוך קפדנית על הצד השני
של המטבע: על 10 משפחות מתוך X שמשר
השנה שעברה קנו במחיר 15 עד 20 אלף לירות
דירה בת ארבעה חדרים והצי באחד הבתים החדשים
שבירחובות פירשמן, שלמה המלך, וכו'. על כתבכם
יהיה לציין בהקדמה את הנקודות של כל אחת מה'
משפחות הנ"ל (שרות בצה"ל, סלמ"ח, עליה ב' —
מספר הילדים, הורים וקנים) את קורות חייהם,
מקור ההכנסה המאפשרת רכישת דירה וכמובן
שעור מם ההכנסה שהן משלמות.

משה בן-חורין, מגדיל

ריסון לוקנים

אני עובד בהתעניינות אחרי העולם הזה. הוא
מלא תמיכה, במי חי ורענו, ועד כמה שהשקתי.
יש לו השפעה רבה על דוח הנער. אלא, נגלו
השפעה זו להבראת הנער... היו הראשונים להת'
ות לנער את הדרך, ולהוליכו לקראת חיים מלאי
תוכן ואופר. לא די להבליט את הרע, הנתיב אותו
נס בדרך הטובה. כי — ריסון הוא נשק הוקים
והחליש. נער — משיג את מטרותיו בכוחו וגו'
נו, במעשים.

יהושע ברוידא, תל-אביב

טעות תחת פני המים

רצוני להודות לכם על שאתם מפרסמים את
המקצוע של שחייה מתחת לפני המים, שכמעט
ואין מן המלכים לעת עתה (העולם הזה 750). אוי'
לם שמי יאצור, ולא אלכסנדר.

אליצור דיבון, האוניברסיטה העברית

הכתב לא צלל לעומק מספיק

מזרח מתעורר

אני מבסוט מאד מהגליון האחרון (העולם הזה
750), היות והפעם הוא מרוכז בעיקר בנקודה
אחת — יחסנו אל המזרח המתעורר, הקרוב וה'

רחוק — ובמבטם הנכונה.

בנשמתי, בן-שמן

מבעד לזכוכית

תורה על הזכוכית הנאה של מאמרכם על מפי'
עלנו... אך התמונה היא תמונתו של מיכאל נוימן,
לא של יוסף מזרחי, כפי שכתבתם.

הנהלת טכנוגלס, תל-אביב

למפוז'זכוכית נוימן, סליחה על הטעות

הקצופה

חוסר חברה

אוי לו לאדם שאין לו חברה, ושבעתיים קשה
לכתור משלנו בנידון זה. הקשות חלפו ועברו,
אנשים שהיו יחד במלחמה נסדרו, ובחוצה מכר
איש כיום מאז בחורים. ואני מוכר שבמספר מלאי
גם בחורות, שבשאלו אותם למצב רוחם התשובה
היא "יפה". הסוכה היא פשוטה מאד: אין לאני
שים האלה מספיק חברים וחברות, אין להם עקב
למעשה חברה. העניין מעלה אותם לפעמים גם על
פסים די היואשים, כנון עויבת הארץ נדרכים
נרוע מזה. צריכים להקים מסגרת עבור המאות
ואולי האפסים (שאניני מונה עצמי בכללם) המזורים
בארץ. למען יוכל מי שזקוק לכך לבוא בקשר עם
חברה חיה דרמינית ולהקלט בה.

פ. בן-חיים, חיפה

האם היא רחוקה?

בהעולם הזה (741) נגרה גם אורי אבנרי באופנה
של "בכיה על ירידת המפתח החלוצי" שהוא מרבה
כל כך להתרוע עליה כמעט בכל גליון.
...ולדנו ולזכוננו למען איריאל מסיום. אפנו נשם
את אורי ההקברה מרגע שנשמנו את אורי הארץ
לראשונה. כל את ששראנו וכל מה שלמדנו היה
מכיון לטיפוח רשנות המסירות וההקברה. עד שעי'
לינו על סנטת ההר והקיסנות את המדינה, וכפי
שאמר אורי אבנרי, מנינו פנתלים מופתים לדאוג
לענייני המדינה, והם החלו דראנים לחומר וזונתים
את הנפש, שכחו להראות לעם אותה סנטה חדשה
אליה ישאף להניח.

בסרט מן העם מאשים אני את מנהיגי העם, את
אנשי הרוח, הסופרים והמורים וייתכן את אהבם
העיתונאים, כי תמורת אותו איריאל לא נתתם לנו
איתולאים חדשים, אלא החלונות להראות לנו את
הסכנות האורבות לנו בעומדנו על אותה סנטה
אליה הועלו לפני ארבע שנים. ובמסגרת שמונשי'
להעסיק אל סנטה חדשה, החילונו לפשפש במעשינו
ולחטט בפצעינו. רצינו להיראות לנזים, להיות
ככל העמים שלוחים ושואנים, תוך שיכתה יעוריו
הגדולים של עמנו — כקוב הנליות ויעוריו המוס'
ריים והפוליטיים — במרחב.

סמל משה שפירא, צה"ל

ה ש ע ר

במוצאי השבת האחרונה, בחצות בדיוק, נסתיים החורף, בא האביב.
אזרח המדינה לא שמו כמעט לב לכך. יום לפני כן עבר החמסין על פני הארץ. האזרח
העייף נשם במלוא הריאות את האויר המיושב, הרים אצבע רטובה כדי לחדא את כוון הרוח,
העיר בטוחות: "אה, הקיץ בא". למחרת היום, כשהציץ מבעד לחלון, ראה רחוב רטוב.
הנשם בא. השרות המיטיאורולוגי הבטיח כי ירדו מטרות קלים. בכל אתר ירדו מטרות קלים.
האם הטבע ילך בדרכו, יהיצה העת להיפרד מן העונה הקרה. חורף 52/1951 לא היה
חורף שמח. הוא ייזכר ע"י הילדים כחורף בו תקף שגעון הגדולות את ואדי מוסרמרה העלוב,
גרם לשטפונות הגדולים ביותר במדינה מזה שנים רבות. עתה יבוא תורו של מזג אויר נאה
יותר, לפחות משך חודשיים. שפת הים תקרא לנערות, והנערות תקראנה לנערים. האביב בא.